

Publicerad 2007-09-23 22:48 av Maria Zena Viklund

Krigsbarnet en kvinna av idag

När natten faller
sina mörka fjädrar
vandrar jag runt
i labrynter
hittar inte ens i
mina egna fickor
när jag försöker upptäcka
vad som skedde
hållet i skinnet
bränner än
efter din avlossning
du sa du veknat
att dina ord mjuknat
men lämnar mig
fortfarande hård
du tar fortfarande
av det du inte kan ge
lämnar mig tom
och innehållslös
jag strider fortfarande
krigsbarn som jag är
borde vara bra på att
hitta skyddsrum nu...
men du tränger igenom
mina försvar
listan över självförnekelse
blir lång
jag har inte ens min stolthet
av att jag vann trots allt
hur kan jag vinna
när jag inte ens har mig själv
förlorad åt makten
när jag överger
mina slutna rum
förnedrelsens atombarn
förpassade
till samhällets ytterkanter
när ljusen släckts ner

och rubrikerna tystnat
livets osammnhängande del
när flykten inåt
blir din enda station
och inte ens då
kan du sätta dig ner
och känna frid
dina rum var aldrig dina egna
de var bebodda av alla andra
så när du valde
att ta sista striden
blev det med dig själv
svärd och sköld
där du spetsade
sanningen
med knivseggen
och fyllde dig själv
med blod
som utgjutelse åt dig själv
och inte åt alla andra
då kom tåren
för första gången
och du grät
för bandet var brutet
men knöts hårt till dig själv
ditt liv var förslutet
när du kom hem
till dig själv
när morgonen vaknade

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Zena Viklund med Poeter.se id #16479 innehar upphovsrätten